

Porota Medzinárodnej súťaže krátkych filmov oceňuje tohtoročný výber kratšasov.

Krátke filmy dávajú šancu experimentovať

Krátky film podľa nich stojí pred mnohými výzvami, ale na druhej strane dáva tvorcom viac možností experimentovať a hrať sa. Oni, ako porotcovia a tvorcovia festivalov takéto snímky oceňujú. Rozprávali sme sa s dvomi tretinami malej poroty Art Film Festu: Szymonom Stemplewskim z Poľska a Anne Gaschütz z Nemecka.

Ako vnímate selekciu filmov, ktoré Art Film Fest vybral do Medzinárodnej súťaže krátkych filmov?

Szymon Stemplewski: Pre mňa je tento festival zaujímavou skúsenosťou. Často, vlastne skoro vždy, chodím na festivaly krátkych filmov, takže tu mám možnosť vidieť nielen selekciu kratšasov, ale aj hrané filmy. Samozrejme, hlavným cieľom sú kratšasy. Som rád, že ma Daniel Vadocký pozval. Poznám ho dlho, ale toto je po prvýkrát, čo uvidím jeho programovanie. Ako riaditeľ festivalu nepozerám toľko filmov ako tí, čo zostavujú program. Často sa stáva, keď prídem na festival, že som už polovicu z naprogramovaných filmov predtým videl. Tu som zatiaľ videl dva bloky a všetky filmy boli pre mňa nové. To je

veľmi svieže. Spôsob, akým Daniel a Martin Kaňuch postavili program, je dobrý, pretože pri krátkych filmoch to nie je len o filmoch, ale aj o spôsobe, akým sa ten program vyskladá. Čo je na začiatku, čo v prostriedku a čo na záver. Aká je dramaturgia premietania. Ľudia zväčša o tom nerozmyšľajú, ale pre mňa je to veľmi dôležitá vec. A Kulturpark je veľmi príjemné a kvalitné miesto na projekcie. Už teraz mám vytipované niektoré filmy zo súťaže, ale nebudem o nich teraz hovoriť.

Anne Gaschütz: Páči sa mi, že tu nie som, ako na iných festivaloch, taká zaneprázdnená. Je to veľmi dobré, že pozeráme počas dňa len jeden blok filmov. A páči sa mi, že program je zmiešaný z rôznych štýlov filmov a žánrov.

Akými témami sa zaoberajú tvorcovia krátkych filmov v súčasnosti? Aké žánre alebo štýly prinášajú?

SS: Tu je zaujímavá selekcia filmov, ktoré reflektujú telo, ako ho vnímame. Ako režiséri ukazujú túto tému prostredníctvom filmu. Niektorí sa skutočne dotýkajú náročných oblastí a snažia sa ukazovať osobné traumy. Myslím si, že keď sa dá dokopy príliš veľa takýchto ťažkých vecí, môže to byť pre publikum ťažké, ale tu sa to snažia vybalansovať. Niekedy mám pocit, že každý ďalší film je ešte väčšia dráma. Najkrajšie veci sú podľa mňa niekde medzi. Keď sa niekto snaží nájsť jedinečný spôsob ako ukázať tému medzi žánrami, alebo keď hľadá niečo zaujímavé vo forme, hrá sa s dramaturgiou. V dlhometrážnych hraných filmoch, ktoré majú väčší rozpočet, nie je príležitosť riskovať. Krátke filmy tú šancu majú. Niekedy to nemusí byť dobrá voľba, ale niekedy môže byť výborná (smiech).

pokračovanie na str. 2

Kvôli dobrým filmom má festival zmysel

Veľmi som sa sem tešil, nikdy predtým som v Košiciach, ani na Art Film Feste nebol. Nemal som žiadne očakávania a som veľmi príjemne prekvapený. Páči sa mi výber filmov a festival je dobre zorganizovaný. Je to veľmi dobrá príležitosť ukázať slovenské a české filmy, dobrý bod, kde môžu začať svoj život. Je naozaj dôležité mať festival ako je Art Film Fest. Okrem hlavnej súťaže sa mi páči celý program, chcel by som vidieť nejaké filmy zo sekcie, ktorú zostavil prezident festivalu Milan Lasica, no obávam sa, že nebudem mať čas, pretože ma plne zamestnáva hlavná súťaž.

Pri sledovaní filmu považujem za určujúce to, či sa nudím alebo nie, či nezabíjam čas, ktorý som mohol stráviť lepšie, stretnúť priateľov, čítať knihu alebo sledovať iný film. Dobrý film analyzujem až po tom, ako si ho pozriem. Ak ma film nezasiahne emocionálnou či inou silou, začnem si všimnúť chyby: tu zlyháva štruktúra, tam je niečo zle postrihané, herci nehrajú dobre, a tak ďalej. Videl som tu však pár filmov, vďaka ktorým môj deň stál za to, a aj preto malo zmysel ísť na tento festival.

Ivan Shvedoff,
herec a člen poroty
Medzinárodnej súťaže
hraných filmov

Časové obmedzenie môže byť výzvou. Aké je, z vášho pohľadu, dobré využitie tohto limitu?

SS: Viete, to je vždy veľká diskusia, aké dlhé by mali krátke filmy byť. Myslím si, že pre nás, ktorí zostavujeme programy, sú filmy s minútážou 15 minút perfektné. Ale je to v prvom rade o tom filme. Ak mu sedia tri minúty, tak ho spravte trojminútový. Ak máte príbeh na pol hodinu, tak to skúste urobiť na 30 minút. Mnoho filmárov robí svoje filmy dlhšie, a my často máme pri pozieraní pocit, že by sme mali na ne použiť nožnice. To je často problém. Ale tiež aj to, ak je niečo príkrátke, aj keď sa to nezvykne stávať. Je dobré, ak má film vlastnú štruktúru.

AG: Myslím si, že krátky film má iné príležitosti. Vo všeobecnosti, keď chcete tvoriť, limity vás robia kreatívnejšími. Keď máte časové obmedzenie, musíte rozprávať príbehy inak ako dlhometrážne hrané filmy. Súhlasím so Szymonom, že krátke filmy sa stávajú dlhšími a dlhšími. A pritom je vidieť, že by sa im hodila menšia minútáž.

SS: Krafasy majú istú štruktúru a keď do nich chcete dať príliš veľa vecí, začnete o nich uvažovať ako o dlhometrážnych.

A potom sa to dostane do nejakého stavu medzi a nefunguje to.

Stáva sa, že tvorcovia berú krafasy ako odpich k dlhometrážnym filmom.

AG: Presne tak. Čo je v poriadku, mnoho ľudí tak postupuje, ale sú aj takí tvorcovia, ktorí si krátky film vyberú zámerne. Pretože tento formát umožňuje byť kreatívnym v mnohých smeroch. Môžete sa zamerať na jeden subjekt, hlavne v animácii alebo experimente, pri ktorých je náročné využiť dlhometrážny formát. Môžete experimentovať s formou, štýlmi, nie je v tom toľko vložených peňazí. Myslím si, že s tým môžete mať počas produkcie viac zábavy, aspoň ja by som povedala (*smiech*).

Vy ste sa vlastne produkcii filmov venovali. Aké sú, z tejto strany filmov, výzvy?

AG: Je ich mnoho (*smiech*). Samozrejme, v prvom rade peniaze. Vec, ktorá je stále výzvou je to, aby ste mohli zaplatiť ľuďom. A potom to, čo je pri tvorbe filmu vo všeobecnosti výzvou, teda lokácie, dať dokopy všetkých ľudí, najmä hercov. A to je to, že keď nemáte dosť peňazí, aby ste ich zaplatili, tak je pochopiteľné, že majú popri tom iné projekty.

A čo distribúcia? Lebo na Slovensku sa krátke filmy v kinách uvádzajú málokedy. A ak áno, tak ako predfilmy, ale nie je toho veľa.

AG: Distribúcia je náročná aj v Nemecku, špeciálne keď ide o kino. V minulosti sa premietali krátke filmy pred dlhými, ale kiná to už nerobia. Máme niekoľko televíznych kanálov, ktoré sa zaujímajú o krátke filmy, ale zvyčajne ich vysielajú neskoro v noci. Máme šťastie, že v Nemecku máme niekoľko spoločností, ktoré sa špecializujú na distribúciu krátkych filmov.

SS: V Poľsku niečo také neexistuje.

AG: Problém je ten, že pri krátkych filmoch ich máte v programovom bloku približne šesť a kiná často ani nerozumejú, prečo by za tie krafasy mali platiť. A vo výsledku je to asi rovnaký objem peňazí, ktoré tento blok filmov stojí ako pri dlhometrážnom filme. A premietanie navštevuje aj málo ľudí. Niekedy sa robia špeciálne projekcie filmov z festivalov v kinách. No je to ťažké.

SS: Ale mení sa to. Som šťastný, pretože my si sami robíme kvázi distribúciu krafasov. Začali sme v roku 2007 a urobili sme už tisíc projekcií v Poľsku. Ale stále je to trochu niche. No tento rok jeden z distribútorov vzal niektoré filmy a začal

robiť poctivú kampaň v médiách. Malo to naozaj úspech. Myslím si, že je to dobrý východiskový bod. Je to samozrejme ťažké, lebo každý bojuje o divácku pozornosť a je ťažké dostať k ľuďom dobré veci.

AG: Veru, musíte chodiť a klopať na dvere. Nevie, ako je to na Slovensku alebo v Poľsku, ale my máme Deň krátkeho filmu, ktorý je 21. decembra, čo je najkratší deň v roku. V Nemecku je totopodujatie veľké.

Deň krátkeho filmu je už aj na Slovensku. Máme za sebou nultý a prvý ročník.

SS: To je skvelé.

AG: Je dobré, že sa to šíri. V Nemecku sa do toho môže zapojiť vlastne každý, kto chce a urobiť projekciu, čo vlastne veľmi pekne zvyšuje povedomie o krátkych filmoch.

SS: My robíme aj open air, a to 21. júna počas najkratšej noci v roku. Takže to využívame ako dvojitú možnosť.

Zuzana Sotáková

Pavúk

Budujeme Slovensko

Festivalový tím odporúča Slovenský film – prvé uvedenia a kinopremiéry

V aktuálnej edícii festivalu Art Film Fest sa v sekcii Slovenská sezóna ocitlo početné množstvo tematicky, žánrovo i formálne rôznorodo spracovaných diel, ktoré reprezentujú výber z toho najzaujímavejšieho čo sa u nás za posledných dvanásť mesiacov nakrútilo. Nie je ľahké vybrať a upriamiť pozornosť divákov len na dve či tri snímky, pretože niektoré tituly prirodzene vrástli aj do iných festivalových sekcií. Osobitne ma teší, že súčasťou festivalového programu sú aj prvé uvedenia v kinách a premiéry, ako je to v prípade trilera **Dôverný nepriateľ** od režiséra Karla Janáka, prvého uvedenia televízneho dokumentu **Pavúk** od Ľubomíra Slivku či troch častí z originálneho doku-cyklu **Budujeme Slovensko** od Bibiany Beňovej. V sekcii Medzinárodná súťaž hraných filmov festival v svetovej

premiére uvedie do života celovečerný debut **Posledný autoportrét** od režiséra Mareka Kuboša, ktorý určite vyvolá diskusiu. Pohybuje sa totiž na hrane medzi dokumentom a autorskou fikciou.

V roku 2017 zaznamenal slovenský žánrový film rekordnú návštevnosť v kinách. Do tejto skupiny patrí aj nový snímok – **Dôverný nepriateľ**. Má všetky atribúty, ktoré by dobrá „žánrovka“ mala mať. Mysteriózny psychotriler zaujme atraktívnym spracovaním, vizuálnymi efektmi, pozvoľným budovaním napätia a pútavou zápletkou s finálnym vypointovaným rozuzlením. Nechýba príťažlivé herecké obsadenie a hra s diváckymi očakávaniami. V hlavných úlohách sa predstavia populárni herci ako Gabriela Marcinková a Vojtěch Dyk a v epizódnych úlohách Ady Hajdu

či Roman Luknár. A v neposlednom rade autonómna umelá inteligencia.

Televízny dokument **Pavúk** je neuveriteľne pútavým portrétom Paľa Pochylého – slovenskej legendy horolezeckého športu. Táto kontroverzná osobnosť prekonala množstvo lezeckých rekordov, napriek tomu sa s ňou život a najmä doba, v ktorej Pochylý žil, nijako nemaznali. Vďaka nekompromisnej povahe i postojom dokázal zložiť množstvo športových i osobných prekážok, pri zvládnutí ktorých by sa iným roztriasli kolená.

Časti z doku-cyklu **Budujeme Slovensko** od Bibiany Beňovej sú portréty industriálnych pamiatok Slovenska. Ide o kreatívne

dokumenty, ktoré sa primárne nezameriavajú na presné fakty a informácie. Skôr v nich ide o formálne hravé spracovanie, kde sa popri sebe rovnocenne objavujú individuálne ľudské príbehy, ktoré sa ohýbali s rastúcim či upadajúcim významom týchto centier hospodárstva a obchodu. Portréty pamiatok, ktoré v sebe uchovávajú znaky moci, slávy i skazy.

Myslím, že je z čoho vyberať, a preto pozývam všetkých do kina.

Martin Palúch,
zostavovateľ sekcie
Slovenská sezóna

Dráma o choreografovi, pre ktorého bol tanec zmyslom života.

Hviezdny Bob Fosse si predpovedal vlastnú smrť

Snímku All that jazz netreba predstavovať. Snímku All that jazz jednoducho treba vidieť. So všetkým jej inovátorstvom, nezvyčajnosťou, vizuálnou krásou a udalosťami, ktoré v mnohom vychádzajú z režisérovho vlastného života.

Podte na výlet za hranice bežných žánrov. Oblečte si kožu prácou posadnutého umelca, ktorý kráča v ústrety svojmu vlastnému koncu. Takto by sme mohli parafrázovať pozvánku, ktorú poslal divákovi režisér Bob Fosse vo svojej tragikomicko-autobiografii All that jazz, ktorá sa stala ikonickým filmom. Svoj názov si tento netradičný muzikál požičal od jednej z piesní v muzikáli Chicago a ústrednou postavou je Joe Gideon – ten je všetkým, len nie klasickým kladným filmovým hrdinom. Režisér Bob Fosse toto svoje alter ego neprikrášluje a nešetí. Práve naopak, skôr sám sebe nastavuje krivé zrkadlo, v ktorom sa neduhy ako záľuba v ženách či alkohole stávajú ešte viditeľnejšími. Inšpiráciou pre vznik filmu bol Fosseho hektický život v polovici 70-tych rokov minulého storočia, keď po zisku troch prestížnych cien Oscar, Tony Award a Emmy (!) začal pracovať na snímke Lenny súbežne s tým, ako pripravoval revival muzikálu Chicago na Broadwayi. Nie je to však len vlastná minulosť, na ktorú sa režisér v All that jazz pozerá. Hlavná postava Joea Gideona vo filme zomiera na srdcové

zlyhanie. Reálny život Boba Fosseho sa skončil presne rovnako 23. septembra 1987. Aby režisérova smrť nebola príliš odlišná od jeho dramatického života, infarktu podľahol v nemocnici presne v čase, keď o pár ulíc ďalej v divadle uvádzali obnovenú verziu jeho muzikálu Sweet Charity.

All that jazz je právom považovaný za Fosseho vrcholné dielo, pretože vyniká nielen svojím námetom a obsahom, ale aj hudobnými a tanečnými prvkami. Koniec koncov, Bob Fosse bol nielen režisérom, ale aj tanečníkom, choreografom muzikálov a scenáristom. „Je to dráma o choreografovi, pre ktorého bol tanec zmyslom života a ktorý tancu život aj obetoval,“ hovorí o filme prezident Art Film Festu Milan Lasica, ktorý si túto snímku tento rok zvolil do sekcie Prezidentov výber.

Ak ste tento film ešte nevideli, pozrite si ho a očarí vás jeho vizuálna stránka, priekopnícky prístup, prirodzenosť, tragikomika... and all that jazz.

Mária Mlaková

Film zo sekcie Milan Lasica: Prezidentov výber hrajú: **21. júna: 14:00**
Kino Slovan

Mrazivá snímka o teroristickom útoku na základe skutočných udalostí.

Volám sa Kaja. A prežila som Utøya

Nový film režiséra Erika Poppeho nespracúva ľahkú tému. Masaker, ktorý 22. júla 2011 spáchal pravícový extrémista Anders Breivik, patrí k najčiernejším dňom v nórskej histórii.

Film, ktorý mal premiéru na berlínskom filmovom festivale, sleduje šialené vražedné vyčíňanie Andersa Breivika na nórskom ostrove Utøya, kde si partia mladých ľudí užíva letný kemp. Presnejšie povedané, film sleduje pokus o záchranu vlastného života a únik z miesta masakry očami tínedžerky Kaji. Stvárňuje ju dnes 20-ročná Andrea Berntzen, ktorej tvár sa nachádza aj na oficiálnom plagáte. Táto snímka je prvou Andreinou skúsenosťou so svetom veľkého filmu, hoci k hraniam inklinovala už počas štúdia na strednej škole. Minulý rok v septembri Andrea nastúpila na štúdiu herectva, preto je pravdepodobné, že o tejto mladej Nórcke budeme v súvislosti s filmami ešte počuť.

Film Utøya, 22. júla nie je bežným trilerom práve preto, že je postavený na základe skutočných udalostí. A práve preto, že tie udalosti má každý z nás ešte v čerstvej pamäti. Preto si so sebou automaticky

nesie aj otázku: Nie je ešte príliš skoro na stvárnenie tejto tragédie, ktorá vo veľkej miere poznačila celý národ?

„Rešpektujem tých, ktorí si myslia, že je ešte príliš skoro, ale ľudia, ktorí stratili svojich milovaných to aj po siedmich rokoch cítia tak, akoby to bolo včera. Pre nich nikdy nebude ten správny čas,“ argumentoval podľa BBC režisér Erik Poppe. Čeliť musel aj otázkam, či snímka nebude zbytočnou inšpiráciou pre ďalších fanatikov. Podľa Poppeho však takíto ľudia môžu inšpiráciu získať aj zo správ.

Režisér je pôvodným povoláním vojnový fotograf, takže ťažké témy a situácie si zažil na vlastnej koži. Na Utøyi počas natáčania strávil päť dní. Počas každého z nich zanechal 72-minútový reálny útok Andersa Breivika, ktorý neprežilo 69 mladých ľudí a pri ktorom sa zranili stovky detí. Nehovoriac o tom, že ešte v ten deň Breivik

odpálil aj bombu v centre Osla. Šialený strelec sa však vo filme Erika Poppeho takmer vôbec neobjavuje, poťazmo raz ako tajomný tieň v diaľke. V centre pozornosti stojí Kaja. Jej beh o život, smrteľný strach a duchaprítomnosť, vďaka ktorým dokázala masaker prežiť.

Mimochodom, postava Kaji nie je reálna, je fiktívna. Štáb na čele s režisérom diskutoval s mnohými a mnohými ľuďmi, ktorí v osudný deň na Utøyi boli a na základe ich výpovedí postavil svoj film. Výsledkom je teda zaujímavý žánr: dokument to nie je, ale úplná fikcia tiež nie. Podľa reakcií publika na filmovom festivale Berlinale však rozhodne režisér nestúpil vedľa. Hoci išiel do naozaj veľkého rizika a aj mnohí filmoví odborníci boli ešte pred uvedením filmu skeptickí.

Jedna z mladých, ktorí masaker prežili, Ingrid Endredrud, povedala novinám Guardian: „Tento film je veľmi dôležitý,

lebo ukazuje, k čomu môže viesť pravícový extrémizmus. Toto je nenávisť v jej najčistejšej forme a my ako spoločnosť musíme držať spolu proti nej,“ vyhlásila preživšia účastníčka tábora a dodala, že snímka Utøya, 22. júla rozpráva príbeh, ktorý nikto z nich nie je schopný rozpovedať. Režisér Erik Poppe sa do tejto ťažkej témy pustil a zvládol ju úctyhodne. Zdá sa tak, že námet sa dostal do tých správnych rúk. Koniec koncov, Poppe je jediným režisérom, ktorý obdržal nórsku Národnú cenu filmových kritikov celkom štyrikrát.

Mária Mlaková

Film zo sekcie Be2Can Starter hrajú: **20. júna: 19:00**
Kino Slovan
21. júna: 21:30
Kulturpark 2 JOJ Cinema

Včera sa filmári snažili nájsť spôsob, ako osloviť rôznorodé publikum. Producent musí mať šiesty zmysel, aby našiel film, ktorý zaujme

Na festivaloch sa často stáva, že sa prirodzene, či skôr automaticky a podvedome filmy rozdelia na tie tzv. mainstreamové – pre diváka a tzv. artové – na festivaly. Akoby neexistovala možnosť, že by sa nejaký film vytváral preto, aby bol aj divácky a súčasne sa snažil zaujať festivalové publikum aj porotu. Odpoveď na otázku, ako je to možné, sa snažili nájsť viacerí účastníci diskusie pomenovanej Kód úspešného filmu, ktorá sa včera odohrala v košickom Kulturparku.

V našej spoločnosti je už dlhšie badať zabehnutý fenomén, že v dnešnej dobe sa hranice vo všeobecnosti posúvajú a ohýbajú. Učia nás pozerať si veci z viacerých uhlov. Overovať informácie si treba z viacerých zdrojov. Oblasť kultúry nie je výnimkou. Často tu dochádza k prekrývaniu žánrov. Poznáme to z literatúry aj z divadla. V posledných rokoch sa fenomén dostal aj do oblasti filmu. Hrané filmy často režírujú bývalí dokumentaristi a značne sa to podpisuje na výslednom tvare. Výsostne aktuálnu tému do svojho sprievodného programu zahrnul aj aktuálny ročník Art Film Festu v Košiciach. Chcel tak aspoň začať diskusiu, ktorá by sa mala pokúsiť zodpovedať na otázku, ako takéto úspešné filmy robiť. Na diskusii sa zúčastnili zástupcovia z Ukrajiny, Poľska, Maďarska, Česka a Slovenska. Moderovala ju filmová publicistka Viera Langerová.

Na začiatku rozhovoru dala moderátorka každému z prítomných priestor, aby stručne popisali, aká je súčasná situácia v danej konkrétnej kinematografii. Poľskú kinematografiu reprezentovala kritička a aktivistka Mariola Wiktor. Hovorila o veľmi pozitívnom roku pre poľskú kinematografiu. Za rok 2017 vzniklo u nich viac ako

štyridsaťpäť filmov. Viaceré z nich sa stali úspešnými aj na festivaloch (snímka Tvár na tohtoročnom Berlinale získala Cenu poroty a Studená vojna Cenu pre najlepšieho režiséra v Cannes).

Vzniklo aj viacero platforiem a produkčných spoločností. Jedna z nich, Showmax vraj mala za jeden deň dvakrát viac predplatiteľov ako populárny Netflix. Práve táto známa americká internetová platforma uviedla originálny projekt ako súčasť podpory regionálnej tvorby. Domácu tvorbu v Poľsku väčšinou podporuje Poľský filmový inštitút. O podobnom úspechu a boome v podpore kinematografie hovorila aj Katalin Vajda z Maďarského národného filmového fondu, kde pôsobí ako festivalová manažérka. Práve tento fond je hlavným, a často jediným podporovateľom domácej tvorby. Podobne, ako jej kolegyňa spomenula, že maďarskej kinematografii sa darí. Pristavila sa pri oscarovej snímke spred dvoch rokov – vojnovéj dráme z prostredia koncentračného tábora Saulov syn a tiež pri minuloročnom víťazovi festivalu v Berlíne – atypickej romanci O tele a duši.

Českú republiku zastupoval v diskusii jediný muž v zostave – režisér Dôverného nepriateľa Karel Janák. Tiež sa v krátkosti

Foto: Peter Reefe Kováč

venoval spôsobu financovania domácej kinematografie a ako podstatnú časť procesu spomenul verejnoprávnu Českú televíziu. Prízvuk domoviny nezaprel ani v anglickej konverzácii. Ukrajinu zastupovala Oleksandra Mykolajshyn. Spomenula, že v jej krajine je niekedy ťažko rozoznať patriotický film od propagandy. Pripustila však tiež, že im podpora filmov poklesla. Súvisí to s rôznymi faktormi, s ktorých podstatným je prebiehajúca vojna s Ruskom. Celkovo má Ukrajina málo kín na počet občanov.

Slovenské prostredie definovala producentka Wanda Adamík Hrycová. Práve ona je podľa moderátorky Langerovej vhodným príkladom tohto prekrytia. Keďže film Čiara sa tešil nielen veľkej popularite u domáceho publika, ale aj na festivalovej pôde. Prišiel do kín v prelomovom roku 2017, kedy sa spolu s titulmi Všetko alebo nič a Únos zaradil k najúspešnejším slovenským filmom vôbec. Okrem domáceho záujmu sa filmu Čiara, v hlavnej úlohe

s Tomášom Mašťalírom, sa podarilo odniesť si viacero ocenení.

Čo sa týka otázky, ako spraví film tak, aby zarezonoval aj u divákov a aj u kritiky, odpovedala poľská kritička jasne. Nemožno to generalizovať. Je to príliš špecifické. Pawel Pawlikowski natočil svoj film Ida ako komorný príbeh o mníške bez ambícií na veľké ceny či plátna. Snímku však navštívilo množstvo divákov a uspela aj u odbornej verejnosti.

Šéfka festivalového oddelenia v Maďarskom národnom filmovom fonde priznala, že domácemu úspechu Saulovho syna určite pomohla aj jeho Zlatá palma z Cannes. Tém otvorila diskusia ešte niekoľko. Presnú odpoveď síce neponúkla. Otvorila sa cesta k tejto téme, o ktorej diskusia by mohla v dohľadnej dobe pokračovať. Závisí na ochote filmovej obce a divákov.

Barbora Gvozdjaková

Art Film Fest očami filmových publicistov

Na otázku, čo vás zatiaľ na festivale najviac zaujalo, odpovedajú filmoví publicisti a študenti filmovej vedy Adam Straka a Matej Sotník. Trojicu filmov Pororoca, Donbas a Tráva hodnotia obaja pozitívne.

Adam Straka: Prvým filmom, ktorý ma na festivale nadchol a „rozobral“, bola rumunská snímka **Pororoca** od Constantina Popescua. Nejednému divákovi pripomenie známy film Bez lásky Andreja Zvjaginčeva z minulého roka, istú analógiu vidieť aj s filmom Detské ihrisko (Bartozs M. Kowalski, 2016). Okrem výnimočného zážitku tak prinášajú príležitosť komparácie rukopisu Zvjaginčeva a rumunskej novej vlny. Pororoca je však viac než len filmom evokujúcim prácu ostatných autorov, ide o svojbytné dielo predstaviteľa rumunskej novej vlny, ktorého postupy balansujú na hranici hraného a dokumentárneho uchopenia témy. Mnohé zábery svojou nepatričnou dĺžkou nezačínajú nudiť, práve

naopak, divák sa čoraz viac ponára do filmovej situácie a zabúda, že sa nachádza na sedadle v kinosále. Dĺžka 150 minút je bezpredmetné číslo, ktoré by nemalo byť určujúce pri výbere tohto diela.

Je zvykom, že po najlepších filmoch na mnohých festivaloch máva človek najväčšie depresie. Ďalším z výnimočných zážitkov bol **Donbas** ukrajinského režiséra a dokumentaristu Sergeja Loznicu. Jeho kritika konfliktu na východe Ukrajiny je citelnou potrebou sfilmovať svoj hnev, čiže ukázať skutočnosti v ich najbrutálnejšej podobe, ktorá sklza až k ironizácii postavičiek stojacich na proruskej strane. Táto ironizácia môže z morálneho hľadiska prekážať viacerým, a aj prekáža. Ja ich

Donbas

však vnímam ako legitímny autorský prístup k vyrovnaniu sa s problémami tohto sveta. Znalosť kontextu bojov na východe Ukrajiny je užitočná, v konečnom dôsledku sa ale dajú mrazivo-bizarné situácie čítať v ich univerzálnom význame.

Matej Sotník: Evidentná variácia na Kávu a cigarety (2003) Jima Jarmuschu je hrou. Hrou s rozprávačom, konverzačnou hrou so slovom a zmyslom, hrou, ktorú hrajú muži a ženy, hrou s ambíciami – aj s tými, ktoré neboli naplnené. Herci v nej hrajú

hercov. Nie je jasné, či sa táto hra odohráva vo vedomí mladej (možno) spisovateľky, hra totiž spočíva v našom nevedení – nevieme, či sa pohybujeme v teréne jej imaginácie alebo je *young woman in café* (IMDb) skutočne pozorovateľkou priestoru sympatickej útlej kaviarne, zberačkou naratívov, ktoré v nej odpočuje. Mikrosvet, ktoré nám v **Tráve** (2018) odhaľuje juhokórejský režisér Hong Sang-soo spoluvytvára (nie ilustruje) brilantný soundtrack postavený na klasickej vážnej hudbe.

Pavol Pochylý je legendárny slovenský horolezec a jeho osud zapísal do kinematografickej pamäte režisér Ľubomír Slivka.

Pavúk zostal v Tatrách nesmrteľnou legendou

Pre mnohých je osud slovenského horolezca a priekopníka Pavla Pochylého, prezývaného Pavúk, pravdepodobne neznámy. Zmeniť to môže dokumentárny portrét Ľubomíra Slivku s príznačným názvom Pavúk.

Pavúk je podľa Ľubomíra Slivku v prvom rade filmom pre horolezcov, ale aj pre tých, ktorých zaujíma príbeh legendy zlatej éry slovenského horolezectva. „Pavel bol legendárny už za svojho života, a samozrejme, i po smrti v roku 2000. Okolo legiend však kolujú mýty a polopravdivé historky, preto vznikla spoločenská potreba dať veci na správnu mieru a nezabudnúť na neho,“ hovorí Slivka. „Chceli sme pripomenúť jeho športové výkony, vďaka ktorým sa stal v Tatrách nesmrteľným,“ vysvetľuje Slivka a dodáva, že sa snažil upratať spomienky a udalosti. Zanechal filmovú stopu Pochylého osudu. Filmár približuje, že 60-te až 80-te roky boli hviezdny obdobím česko-slovenského horolezectva a obrovským vkladom a inšpiráciou pre ďalšie generácie bola práve Pochylého filozofia lezenia.

K filmu bol ako režisér prizvaný, s horolezcom sa však poznal. „Práve preto, že som Pochylého poznal, rozhodol som sa nesiahnuť po komentári, úplne som ho vypustil. Jeho životný príbeh som zbieral zo spomienok ľudí, ktorí ho poznali, no nielen jeho priateľov, ale aj neprajníkov. Jeho príbeh je fascinujúci po všetkých stránkach.“ Slivka približuje Pavúka ako človeka, ktorý sa sústredil na cieľ a podriadil mu všetko. Podľa neho nič nebolo nemožné, každá prekážka musela mať riešenie. Jeho cieľom bol šport a obetoval mu aj osobný život. V čase, keď sa nesmeli na Slovensku podnikať, Pochylý podnikal, aby peniaze investoval do športu. Individuálni športovci totiž neboli v dobe normalizácie podporovaní, centrom pozornosti boli podľa režiséra kolektívne športy.

„Ako autor som nechcel vnucovať svoj vopred zadaný pohľad na Pochylého, pretože sa počas natáčania dotváral,“ odpovedá Ľubomír Slivka na otázku, akú metódu zvolil. „Jednotlivosti som zoraďoval tak, aby vznikol ucelený obraz, ktorý nebude skresľovať významy.“ Snažil sa zachovať objektívny odstup od rozprávania protagonistov vystupujúcich vo filme. Podľa neho sa tu vyjadrujú všetci, ktorí boli súčasťou Pavúkovho príbehu. Rozprávanie je teda z prvej ruky. „Oslovili sme ľudí, ktorí boli priamo pri dejinnej udalosti a v osobnom kontakte s ním.

Niektorí mu radili, iní boli pozorovateľmi, spolutrpiteľmi, účastníkmi.“

„Nemožné je len jednou z možností,“ bol jeden z Pochylého slávnych výrokov, podľa Slivku mal však ešte jedno krédo, nevyvíňovať sa zo situácie. „Vždy hovoril: bol si pri tom, preto si na vine aj ty. Nech sa deje čokoľvek, neprávo, hrdinstvo, udalosti na hrane zákona, ktorý v minulom režime platil, ktokoľvek pri tom bol, tiež je spolupáchateľom. Keď Pochylého postavili kvôli podnikateľskej činnosti pred súd, na nikoho nehádzal vinu, vždy ju vzal na seba. Napokon, aj dostal vysoké tresty a bol vo väzení. Na druhej strane, jeho pamätníci tvrdia, že keby nesedel vo väzení, dávno by sa zabil, pretože jeho športový výkon bol, ako hovorili, na ostrie noža. Jeho lezenie bolo často otázkou jedného pošmyknutia sa, fyzického zlyhania, zvetranej skaly a podobne,“ hovorí filmár. Pochylého výkony sú podľa neho nadľudské aj dnes. „Cesty, ktoré v Tatrách vyliezol, sú stále rešpektované, aj keď teraz sú už dostupné technológie, ktoré on v tom čase k dispozícii nemal.“

Pavel Pochylý bol človek z nížiny (zo Záhoria, žil v Galante aj v Brne), aspoň z pohľadu Tatrancov na rovine. Keď prišiel do Tatier, vnímali ho tam, že svojím prístupom ponížuje ich výkony. Jeho štýl ich trochu urážal, nebol teda všetkými vítaný. No generácia nových horolezcov v 70-tych a 80-tych rokoch, ktorá nastúpila po bardoch horolezectva, pokračovala v Pochylého trende a filozofii. Slivka oslovil všetkých Pochylého žijúcich súputníkov lezenia. Vo filme vystupuje napríklad predseda horolezeckého spolku James Igor Koller a podľa filmára je jedným z najpovolanejších rozprávačov o Pochylom. „Je o pol generáciu mladší a Pavel Pochylý ho v mnohom inšpiroval. Vedel presne odlišiť hranicu, keď sa u Pochylého menil športový výkon v nadľudský.“

Jedným z protagonistov je aj horolezec a záchranár Pavol Jackovič. Práve on našiel nebohého Pavúka počas záchranej akcie, keď v roku 2000 tragicky zahynul pri zostupe z Malého Kežmarského štítu. Pavol Jackovič a mladý horolezec Michal Sabovčík, ktorý síce pozná Pavúka len z horolezeckých príručiek, no dokázal preliezť celý hlavný hrebeň masívu Tatier ako prvý po Pochylom, dnes spolu s režisérom Ľubomírom Slivkom film Pavúk uvedú.

Robert Tóthová

Anketa:

Aký najväčší zážitok ste si zatiaľ odniesli z tohtoročného Art Film Festu?

Bola som na viacerých filmoch a zatiaľ sa mi všetky páčili. V jednom hral aj môj kamarát, takže ten asi najviac, bol to film Rozbi moje srdce. Ináč sú všetky veľmi dobre umelecky spracované. Idem ešte aj na ďalšie filmy, v stredu asi na tri a vo štvrtok na ďalšie, snažím sa to teda maximálne využiť.

Lenka, Košice

Úplne najlepší film, ktorý sme s manželom videli, bol ten prvý, Náš milovaný karavan. Celý sme ho preplakali, takže to bol asi najkrajší zážitok. Všetky filmy hodnotím aj na stránke, a tomuto som dala päť hviezdíčiek. Aj dnešné filmy sa mi veľmi páčili, najmä Čo len ľudia povedia o pakistanskom dievčati a tiež film Tiesňové volanie. My sa snažíme zúčastniť festivalu každý rok, dokonca moja študentka píše o ňom svoju bakalársku prácu.

Jana, Košice

Zatiaľ sme videli len dva filmy. Jeden bol Pororoca a druhý Jeden deň. Pororoca bol dosť depresívny, ten druhý maďarský mal v sebe aspoň trocha humoru. Filmy si vyberáme tak, aby boli rôznorodé, z viacerých krajín. Pozeráme si aj trailery, zaujímajú nás najmä sociálne témy zo súčasnosti a také menej mainstreamové a menej propagované filmy, ktoré sú nové a bežne ich v kinách veľmi nevidieť.

Alžbeta a Peter, Košice

Film zo sekcie Slovenská sezóna hrajú: **20. júna: 18:30** Kino Úsmev VSE Cinema

Kunsthalle

11:00 Vankúšik na ihly | *Pin Cushion* (LA)
r. Deborah Haywood, 2017, 82' fic. {EV/x/sk}

13:30 Zaslúbená krajina | *Sweet Country* (AW)
r. Warwick Thornton, 2017, 113' fic. {EV/en/sk}

16:30 ... a dýchaj pokojne | *And Breathe Normally* (CF)
r. Ísöld Uggadóttir, 2018, 100' fic. {OV/en/sk}

19:00 Posledný autoportrét | *The Last Self-Portrait* (CF)
r. Marek Kuboš, 2017, 72' fic. {SV/en/x}

22:00 Prvý napravený | *First Reformed* (AW)
r. Paul Schrader, 2017, 108' fic. {EV/x/sk}

Kulturpark JOJ Cinema

K1 10:00 Misia Káthmandu:
Dobrodružstvá Nelly a Simona |
Mission Kathmandu:

The Adventures of Nelly & Simon (CHM)
r. Pierre Greco, Nancy Florence Savard, 2017, 85' anim.
{Ωsk/x/sk}

K2 11:00 Dôverný nepriateľ | *Intimate Enemy* (SS)
r. Karel Janák, 2018, 108' fic. {SV/x/x}

K1 12:30 Krajina | *Land* (CF)
r. Babak Jalali, 2018, 111' fic. {EV/x/sk}

K2 13:00 Súťaž krátkych filmov IV |
Competition of Short Films IV (SH)
r. rôzni/various, 2017 – 2018, 95' {OV/en/sk}

K1 15:30 Keď padajú stromy |
When the Trees Fall (CF)
r. Marysia Nikifuk, 2018, 87' fic. {OV/en/sk}

K2 16:00 Súťaž krátkych filmov V |
Competition of Short Films V (SH)
r. rôzni/various, 2017 – 2018, 84' {OV/en/sk}

K1 18:00 Ingmar Bergman očami choreografa |
*Ingmar Bergman – Through the
Choreographer's Eye* (B100)
r. Fredrik Stattin, 2016, 51' exp. {OV/en/sk}

K2 18:30 Škrtič z Martfű | *Strangled* (NO)
r. Árpád Sopsits, 2016, 120' fic. {OV/en/sk}

K1 21:00 Urážka | *The Insult* (AW)
r. Ziad Doueiri, 2017, 110' fic. {OV/en/sk}

K2 21:30 3 dni v Quiberone | *3 Days in Quiberon* (B2C)
r. Emily Atef, 2018, 115' fic. {OV/sk/x}

Kino Slovan

11:30 Úsmevy letnej noci |
Smiles of a Summer Night (B100)
r. Ingmar Bergman, 1955, 108' fic. {OV/sk/x}

14:00 Pomáda | *Grease* (ML)
r. Randal Kleiser, 1978, 111' fic. {EV/x/sk}

16:30 Dzidzio kontrabas | *Dzidzio Contrabass* (NO)
r. Oleg Borščevskij, 2017, 89' fic. {OV/en/sk}

19:00 Utøya, 22. júla | *U - July 22* (B2C)
r. Erik Poppe, 2018, 90' fic. {OV/sk/x}

21:30 Náš milovaný karavan | *The Leisure Seeker* (EC)
r. Paolo Virzi, 2017, 112' fic. {EV/x/sk}

Kino Úsmev VSE Cinema

10:00 August 1968 (Od Dubčeka k Palachovi) |
August 1968 (From Dubček to Palach)
r. rôzni/various, 1968 – 1969, 76' doc. {SV/x/x} –
moderované pásmo

12:30 Eufória | *Euphoria* (EC)
r. Lisa Langseth, 2017, 104' fic. {EV/x/sk}

15:00 Chamrad' | *Lowlife* (IN)
r. Ryan Prows, 2017, 96' fic. {OV/en/sk}

18:30 Pavúk | *The Spider* (SS)
r. Ľubomír Slivka, 2018, 82' doc. {SV/x/x}

21:00 Ťažká duša | *Heavy Heart* (SS)
r. Marek Šulík, 2017, 71' doc. {OV/sk/en}

23:30 Vyhladovaní | *Ravenous* (LNS)
r. Robin Aubert, 2017, 104' fic. {OV/en/sk}

Kino Tabačka

15:30 Dvadsať deväť paliem | *Twentynine Palms* (FF)
r. Bruno Dumont, 2003, 114' fic. {OV/x/sk}

18:00 Milan Rastislav Štefánik |
Milan Rastislav Štefánik (SKCZ)
r. Jan Sviták, 1935, 91' fic. {SV/x/x}

KINOVOZEŇ R 609 Spišan z BA do KE

14:30 Gangsterdam | *Gangsterdam*
r. Romain Lévy, 2017, 100' fic. {OV/sk/x}

17:00 Vážený občan | *The Distinguished Citizen*
r. Gastón Duprat, Mariano Cohn, 2016, 118' fic.
{OV/sk/x}

KINOVOZEŇ R 602 Tatrallandia z KE do BA

7:00 Paráda | *The Parade*
r. Srdjan Dragojević, 2011, 115' fic. {OV/sk/x}

9:15 Vyššia moc | *Turist*
r. Ruben Östlund, 2014, 118' fic. {OV/sk/x}

SPRIEVODNÉ PODUJATIA

21:00 Tabačka
Večer s Loli paradička | *An evening with Loli Paradička*
koncert | concert
vstup voľný | free admission

Kam v Košiciach**Schladiť sa treba
aj zvnútra**

Keby ste sa chceli po dobrom filme niekde adekvátne osviežiť, možností je viacero. Zaručeným úspechom je jednoznačne aspoň jeden kopček vašej obľúbenej zmrzliny.

Patria k letu. Vždy sú príjemným dezertom, ktorý je sladký a svieži súčasne. Zmrzlinová sezóna vrcholí a neobíde ani prebiehajúci ročník nášho filmového festivalu. Bude jeho skvelým doplnkom. Pokušení na výber v oblasti zmrzlín je v Košiciach (nielen) počas Art Film Festu neúrekom.

Prvým slovom, ktoré sa väčšine domácich pri spojení zmrzliny a slovenskej metropoly východu vybaví je asi jasné – **Aida** (Hlavná 44). Je to právom legendárna kaviareň. Jej priestor vyplňa aj zmrzlináreň. Nájdete ju hneď pri spievajúcej fontáne priamo na Hlavnej ulici. Asi najlepšie ju charakterizuje prívlastok „tradičná“. Sú

tu všetky klasiky – čokoládová, vanilková, jahodová či citrónová. Stavte sa tu určite, ak máte chuť na chutnú zmrzlinu a ste v priamom centre Košíc. Má aj letnú terasu.

Trocha ďalej od centra diania nájdete ďalšiu sympatickú cukráreň. Nachádza sa v Jumbo centre a volá sa jednoducho a výstižne **Jadran** (Štúrova 2). Už celú dekádu ju prevádzkuje Chorvát Gazmend Džaferi. Ešte stále svoj úspech zakladá na výrobe zmrzliny podľa tradičného rodinného receptu, ktorý sa v jeho rodine dedí už tri generácie. Majú smotanový základ. Nové príchute sa pridávajú každý rok. Vedú tie pomenované podľa populárnych

animovaných postavičiek. Do tretice vám odporúčame aj **Urban** Café na Vrátnej 4. Ponúknu vám okrem zmrzliny aj jedinečnú kvalitnú belgickú čokoládu. Obsahujú ju pralinky, wafle a tiež bombóny všakovských tvarov a chutí.

bug

V ďalších vydaniach Festivalového denníka vám prinesieme tipy na zázitky pre deti, miesta na kúpanie alebo kam ísť na výlet v okolí.

International Competition of Short Films jury to award this year's selection of shorts.

Short films make it possible to experiment

In their opinion, short cinema faces numerous obstacles, but it gives filmmakers more opportunities for experimentation and whimsy. They are also responsible for awarding such films. We spoke with Szymon Stemplewski from Poland and Anne Gaschütz from Germany.

How do you perceive the selection that Art Film Fest chose for the International Competition of Short Films?

Szymon Stemplewski: For me it's an interesting experience to be here, because I almost always go to short film festivals. Here it's a chance to see not only a selection of short films, but some feature films as well. Of course, the main aim is short films. I'm really happy that Daniel [Vadocký] invited me, because I've known him for ages, but I've never seen his programming. I'm a festival director, so I don't watch as many films as programmers do, but many times when I go to a festival I know, like, half of the films. Here I've seen two programmes and all the films were new to me. That was really something nice and fresh. The way Daniel and Martin Kaňuch build the programme is good, since short film is not only about films; it's about the way we build the programme. What's at the beginning, what's at the end, what's in the middle. The programmer can build the dramaturgy of the screening. Many people don't think about that, but to me it's a really important thing. And Kulturpark is a very nice venue with good-quality screenings. I already have some tips about the films in the competition, but I can't tell you any more about that.

Anne Gaschütz: I like the festival, because unlike other festivals, I'm not so busy. (laughs) It's really good, actually; you watch one programme a day. And I like the fact that the programme has a big mixture of all different kinds of films and genres.

What topics do makers of short films currently focus on? What genres or forms do they use?

SS: Here there is a very interesting selection about the body, our perception of it. How directors show this topic by way of films. Some directors touch on really difficult topics and try to look at personal traumas. I think, sometimes, when we put too much of this kind of thing together, it can be tough for the audience, but here they try to balance that. Sometimes with Polish films, it's like every film is a bigger drama. The nicer things are in between. Some try to find a unique way to show a topic or a theme between genres, or look for something interesting in the form, or play with the dramaturgy. In feature films with bigger budgets, there isn't the chance to take a risk. Short films have that chance. Sometimes it can be a bad choice, but sometimes it can be great (laughter).

Limitation of time can be very challenging. What is, from your point of view, a great use of this limit?

SS: That's always a big discussion – how long a short film should be. I think for those of us who make big programmes, films around 15 minutes are perfect. It's about the film. If a film should be three minutes, make it three minutes. If you have a story for 30 minutes, try to make it 30 minutes. Sometimes five minutes is ok. If you add too much, and many filmmakers do, we start going "Where are the scissors? Snip! Snip!" Many times that's a problem. But also, if something is too short (this hasn't happened many times), it's good if a film has its own structure.

AG: I think short film has different opportunities, because in general, if you want to be creative, limitation always makes you more so. If you have this time limitation, you have to tell stories differently from feature-length films. But I also have to agree that short films are becoming longer and longer. And you can see that they could have been shorter.

SS: Shorts have a structure, and if too many things go into them, you start thinking you're making more of a feature film than a short. Then it's something in the middle, and that doesn't work.

Sometimes filmmakers treat the short format as a starting point for making a feature-length film.

AG: Exactly. Which is fine. Many people who make short films want to go into feature-length films. But there are also many people who make the conscious decision to just make short films, because the format makes it possible to be creative in a very different way. You focus on one subject, and especially in animation or experimental films, it's often very difficult to make longer films. You can experiment more as well, with form and with different styles, because there's not so much money involved. Maybe you can have more fun during the production, too (laughs).

Zuzana Soťáková

The festival team recommends Slovak cinema – first screenings and big-screen premieres

This year at Art Film Fest, the Slovak Season section encompasses a great many films spanning a variety of subjects, genres and forms, representing Slovakia's most compelling film production of the past twelve months. It is no easy task to choose a mere two or three films to highlight, as certain titles have naturally taken root in other sections of the festival as well. I am particularly pleased that the festival programme includes first screenings and cinematic premieres, such as *Intimate Enemy* from director Karel Janák, the first cinema screening of Lubomír Slivka's televised documentary *The Spider*, and three episodes of Bibiana Beňová's original documentary series *Constructing Slovakia*. In the International Competition of Feature Films, the festival will present the world premiere of director Marek Kuboš's feature-length debut, *The Last Self-Portrait*. Skirting the

boundary between documentary and auteur fiction, the film will undoubtedly provoke discussion.

In terms of attendance, 2017 was a record-breaking year for the Slovak genre film. This trend is likely to continue with the newly premiered *Intimate Enemy*, which has all the qualities a good genre film needs. The mysterious psychological thriller intrigues with its attractive production, special effects, gradually escalating suspense and gripping plotline, leading up to a striking denouement. Unexpected twists only add to the entire package, as does the appealing cast, starring the popular Gabriela Marcinková and Vojtěch Dyk, with accompanying performances by Ady Hajdu and Roman Luknár. Not to mention the titular autonomous AI.

The television documentary *The Spider* is the unbelievably absorbing portrait of Paľo

Pochylý, legend of Slovak mountaineering. While he broke a plethora of records in the sport, this controversial figure was far from coddled by life and especially the times he lived in. Thanks to his uncompromising disposition and attitudes, he managed to surmount any number of sheer mountain faces and personal obstacles that would make most people's knees tremble.

The episodes of the documentary series *Constructing Slovakia* from Bibiana Beňová are portraits of the country's industrial landmarks. These are creative documentaries, focusing less on precise facts and information, and more on a formally

playful presentation. Equal attention is given to individual human stories shaped by the waxing and waning significance of these hubs of industry and commerce, these monuments of power, glory and devastation.

I invite you all to the cinema; I think there is plenty to choose from.

Martin Palúch,
section programmer, Slovak Season

Poľská kapela Krakow Street Band roztočila Tabáčku. Foto: Peter Stas

V Kine Úsmev sa dá sadnúť nielen na dobrý film, ale tiež na chutné pívko. Foto: Peter Reefe Kováč

Filmári hľadali kód úspešného filmu. Foto: Peter Reefe Kováč

Festival má zabezpečené kvalitné úvody aj preklady. Foto: Patrik Bucko

Tvorcovia filmu Jeden deň ostali po projekcii na zaujímavú diskusiu. Foto: Peter Stas

ORGANIZÁTORI: ART FILM FEST s.r.o. FORZA		SPOLUORGANIZÁTORI: <p>PODUIATIE SA KONÁ V PRIESTOROCH INVESTIČNÝCH PROJEKTOV, KTORÉ BOLI IMPLEMENTOVANÉ V RÁMCI OPATRENIA 7.1 PRIORITNEJ OSI „EURÓPSKE Hlavné mesto kultúry Košice 2013“ REGIONÁLNEHO OPERAČNÉHO PROGRAMU A SÚ SPOLUFINANCOVANÉ EURÓPSKOU ÚNIOU VO VÝŠKE 85 % Z EURÓPSKEHO FONDU REGIONÁLNEHO ROZVOJA A VO VÝŠKE 10 % ZO ŠTÁTNEHO ROZPOČTU SLOVENSKEJ REPUBLIKY. VIAC INFORMÁCIÍ NÁJDETE NA WWW.ROPKA.SK, WWW.MPSR.SK A TIEŽ NA WWW.CULTURE.GOV.SK, ERDF: INVESTÍCIA DO VAŠEJ BUDÚCNOSTI.</p> <p>TOTO PODUIATIE SA REALIZUJE VĎAKA PODPORE KOŠICKÉHO SAMOSPRÁVNEHO KRAJA</p>					
FESTIVAL FINANČNE PODPORIL: 		HLAVNÍ PARTNERI: 		REKLAMNÍ PARTNERI: 			
OFICIÁLNE AUTÁ FESTIVALU: MOTOR - CAR Košice s.r.o.	OFICIÁLNY FESTIVALOVÝ HOTEL: hotel asmin	LOGISTICKÝ PARTNER FESTIVALU: DHL	OFICIÁLNY FESTIVALOVÝ PREPRAVCA: CSA CZECH AIRLINES	HLAVNÍ MEDIÁLNI PARTNERI: 			
OFICIÁLNI DODÁVATELIA: 		MEDIÁLNI PARTNERI: 		PARTNERI: 			
bigmedia, codes CREATIVE, KošiceCityGuide, film, KINEČKO		Košice region, sli.do, 55 rokov, neadcp, TelekomCLOUD, POZNÁTKA SLOVENSKEJ REPUBLIKY 2018, EKKL, BIG ON, ECO HOLDING, GOSH		MINISTERSTVO DOPRAVY A VÝSTAVBY SLOVENSKEJ REPUBLIKY, KOŠICE			